

Iancu Laura
Távirat(ok)

Prágai Tamás születésnapjára

És most a szavakkal játszom, formát vágok
(a gondolat gyilkos, mit szülni
csak halál árán szabad).

Ma még csak a szem, a perlekedő tekintet, ma még látja, hogy nem lehet.
Három pillanat, aztán fél óra, s még mindig dobog a szív,
percenként hatvan bűnt üt le.

Hull a templomvakolat, egyik felem már úton,
háromlábú eb ugat.
Visszanéznék, ha szólnál, ma éjjel nem virrasztom át
a ki nem mondott szót.

Ez itt egy üres gondolat, kecses, konok alak, holt levegőn kenyérdarab,
mondanivaló nem maradt.
Hány óra van? Éhes vagyok, kósza remegés a kézben, serleggel érkező szökevény,
feltűnik, eltűnik, nincsen.

Pontosan úgy fekszem, ahogy a Stabat Mater ölében
a Fiú a festményen.

